

Arrest

nr. 92 267 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslim van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Bayram-Aul, district Khasavyurt in Dagestan.

U verklaart dat u op 16 juni 2010 aan het werk was op de kippenkwekerij van N. (...), samen met uw oom M. (...), uw tante A. (...), uw neef I. (...) en twee andere medewerkers, M. (...) en A. (...). U, I. (...), M. (...) en A. (...) werden onverwacht omsingeld door gemaskerde mensen. U kreeg handboeien om, werd geblinddoekt en u werd naar een vochtige ruimte gebracht. Onmiddellijk

begonnen die mannen u te slaan, u werd heel hard toegetakeld en er werd u gevraagd naar wapens en wahabieten. Twee dagen lang werd u voortdurend geslagen en mishandeld. Ook vroegen die mannen u om papieren te ondertekenen waarop stond dat u wist waar wapens lagen en waar wahabieten waren. U weigerde dit te doen en opnieuw werd u geslagen, dit keer door andere mannen. Na twee dagen kon uw oom, A. G. (...), u vrijkopen voor 50 000 roebel. U ging naar huis en ging niet meer aan het werk in de kippenkwekerij. Eind 2010 hebt u dan via uw oom een reispaspoort aangevraagd voor de zekerheid, in geval van nood. Op 25 januari 2011 ging u dat reispaspoort zelf afhalen. Op 27 januari 2011 werd u opnieuw meegenomen. A. (...), de neef van uw neef, was vermoord, omdat hij een wahabiet zou zijn, en u vermoedt dat u in verband hiermee werd meegenomen. U werd deze keer niet naar een vochtige ruimte gebracht, maar naar een bureau. Opnieuw werd u ondervraagd over wapens en wahabieten en opnieuw werd u erg mishandeld. Ook werd u weer gevraagd om documenten te ondertekenen, wat u weigerde te doen. Na twee dagen werd u terug vrijgekocht. U ging naar huis. Op 17 juni 2011 kreeg u 's morgens vroeg bij u thuis bezoek van de wijkagent. De avond van 16 juni 2011 werd R. (...), een politieagent, namelijk vermoord en de wijkagent kwam u naar uw alibi voor die moord vragen. U vertelde dat u bij uw neef I. (...) was en dat hij en zijn gezin dat konden bevestigen. De wijkagent ging weg en enkele uren later kreeg u een sms van uw buurman S. (...), die bij de OMON werkt. Hij stuurde u dat u heel vlug moest vertrekken en dat u uw huis moest verlaten. U raapte snel uw spullen bij elkaar en vertrok. Toen u nog op de trappen van uw huis stond, zag u een auto van het merk URAL aankomen en liep u naar het riviertje. U werd beschoten, maar slaagde er toch in de rivier over te zwemmen. Terwijl u verscholen zat in het riet werd met granaten naar u gegooid. Toen het opnieuw rustig werd, vertrok u stilletjes richting het bos. Toen u het bos naderde, belde u met uw gsm naar de man van uw tante, B. U. (...). Jullie spraken af elkaar te ontmoeten in het nabijgelegen dorp, Pokrovskoye. Toen u B. (...) daar ontmoette, nam hij u mee naar Khasavyurt. Hierna hebt u vier maanden afwisselend bij verschillende familieleden gewoond en op 4 oktober 2011 bent u uiteindelijk vanuit Khasavyurt vertrokken naar Moskou. Op 15 oktober 2011 vertrok u vanuit Moskou naar België en op 18 oktober 2011 bent u hier aangekomen. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: binnenlands paspoort dd. 22 juni 2010; busticket van Khasavyurt naar Moskou dd. 4 oktober 2011; diploma dd. 29 juni 2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kreeg met uw autoriteiten. U werd een eerste keer opgepakt omdat de eigenaar van de kippenkwekerij waar u werkte, vermoord werd. De tweede keer werd u opgepakt omdat de neef van uw neef een wahabiet zou zijn en de derde keer werd u bijna vermoord door de autoriteiten, u kon op tijd vluchten, omdat verdacht werd van de moord op een politieagent. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas alsook uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft in verband met uw werk op de kippenkwekerij van N. (...). U verklaart dat u daar van 1 tot en met 16 juni 2010 hebt gewerkt en dat ook uw neef I. (...), uw oom M. (...), uw tante A. (...) en twee andere personen, M. (...) en A. (...), daar werkten. U moest er voornamelijk de kippen eten geven, net als M. (...), A. (...) en I. (...). Wat M. (...) en A. (...) op de kippenkwekerij deden, dat weet u niet. Zij werkten in een tweede magazijn en u weet niet wat zich daarbinnen bevond (CGVS 24/02/12 p.5). U verklaart dat N. (...) de eigenaar van de kwekerij is. Naast zijn bezigheden op de kippenkwekerij, werkte hij als bewaker voor A. A. (...), het hoofd van de districtsadministratie. Merkwaardig genoeg kunt u zich echter niet eens de familienaam van N. (...) herinneren (CGVS 24/02/12 p.4). U kon zich evenmin herinneren hoeveel keer u N. (...) op de kwekerij gezien heeft in de periode dat u er werkte (CGVS 24/02/12 p.6). In ditzelfde verband werd trouwens ook een cruciale tegenstrijdigheid vastgesteld. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de kippenkwekerij uw eigen bedrijf was en u als zelfstandige werkte (Vragenlijst DVZ nr. 2.10 b), terwijl u bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat N. (...) de eigenaar was en dat u dus voor hem werkte, zij het zonder contract (CGVS 27/01/12, p.3 - CGVS 24/02/12 p.3). Dergelijke vage en beperkte kennis over een bedrijf waar u toch enkele weken hebt gewerkt, waar slechts zes personen werken, van wie bovendien drie familieleden van u zijn, is opvallend. Dat u hierover ook nog tegenstrijdige verklaringen aflegt, plaatst ernstige vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen als zou u enkele weken gewerkt hebben op een kippenkwekerij in uw dorp, Bayram-Aul. Door deze ongeloofwaardige verklaringen inzake uw tewerkstelling op de kippenkwekerij wordt ook ernstig getwijfeld aan uw verklaringen met betrekking tot de aanleiding van uw eerste arrestatie. U verklaart namelijk dat u op 16 juni 2010 een eerste keer werd gearresteerd toen u aan het werk was op de kwekerij van N. (...). N. (...) was diezelfde dag vermoord en de ordediensten kwamen naar zijn bedrijf waar u, uw neef I. (...), M. (...) en A. (...) werden opgepakt (CGVS 27/01/12, p.15-16). U verklaart dat u door deze eerste arrestatie op 16 juni 2010 in het vizier bleef van de autoriteiten, waardoor u een gemakkelijk slachtoffer was voor latere arrestaties, want als ze u één keer

arresteren, kunnen ze het gemakkelijk nog een tweede keer doen (CGVS 27/01/12, p.18). Als gevolg van de twijfelachtige aard van de omstandigheden van uw eerste arrestatie, namelijk uw tewerkstelling op de kippenkwekerij, kan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw opeenvolgende arrestaties als gevolg van deze eerste arrestatie op 16 juni 2010.

Ook met betrekking tot andere belangrijke aspecten van uw asielrelaas blijft u onaannemelijk vaag.

Zo verklaart u dat uw problemen zijn begonnen doordat A. A. (...) en N. (...) werden vermoord. Over hun dood hebt u echter enkel een zeer algemene kennis. U verklaart dat A. A. (...) een tijdje voor uw problemen begonnen werd vermoord in Moskou. Wanneer dat was, weet u echter niet meer. U kan zelfs niet zeggen of de dood van A. (...) een dag, een week of een jaar voor de aanvang van uw problemen plaatsvond (CGVS 24/02/12 p.6,7). Ook weet u niet wanneer en van wie u over deze moord hebt vernomen (CGVS 24/02/12 p.7). U verklaart dat A. (...) werd vermoord voor geld (CGVS 24/02/12 p.6). Deze verklaring is echter zeer algemeen en wordt door het Commissariaat-generaal niet als afdoende beschouwd. Over de moord op N. (...) blijft u eveneens zeer algemeen. U beweert dat N. (...) in het dorp Kostek werd vermoord, zomaar, zoals iedereen wordt vermoord. U zegt dat hij werd vermoord omwille van zijn werk voor A. A. (...) (CGVS 24/02/12 p.6,7). Daarna verklaart u dat N. (...) en A. (...) zijn vermoord omdat ze te veel wisten, maar waarover ze dan te veel wisten, kunt u niet vertellen (CGVS 24/02/12 p.7). Ook verklaart u dat nog drie vrienden van N. (...) werden vermoord, maar over wie zij zijn en wat zij deden, weet u niets (CGVS 24/02/12 p.8). U verklaart dat u hier nooit meer gedetailleerde informatie hebt over gezocht, omdat u het allemaal wilde vergeten, omdat u dat niemand toewenst (CGVS 24/02/12 p.18).

U verklaart verder dat u door uw werk op de kippenkwekerij in verband werd gebracht met de moorden op A. (...) en N. (...) en dat u daarom samen met I. (...), M. (...) en A. (...) werd opgepakt. U werd twee dagen lang ondervraagd en mishandeld en na twee dagen kon u door uw oom A. G. (...) worden vrijgekocht. Over de gevangenhouding en de vrijlating van I. (...), M. (...) en A. (...) hebt u echter opnieuw opvallend weinig kennis. U verklaart dat u niet weet waarover I. (...), M. (...) en A. (...) werden ondervraagd en u weet niet zeker wanneer en waarom zij werden vrijgelaten (CGVS 24/02/12 p.13-14). U verklaart meermaals dat u dat niet hebt gevraagd, dat u daar niet over wilde praten, dat u alles wilde vergeten en dat u uw eigen problemen had (CGVS 27/01/12 p.19; CGVS 24/02/12 p.14,15). Op de vraag waarom u via uw moeder niet meer informatie kon verkrijgen over I. (...), hij is tenslotte familie van u, antwoordt u dat dat niet ging omdat hij familie is via uw vader (CGVS 24/02/12 p.14). Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis en ongeïnteresseerde houding met betrekking tot uw problemen en de problemen van de mensen die rechtstreeks bij uw problemen betrokken zijn niet. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen mag minstens verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover beter te informeren. Uw nalatigheid en onwetendheid aangaande voornoemde elementen brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Te meer omdat elk van de opgesomde elementen raakt aan de kern van uw asielrelaas en bijgevolg redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u hierover concrete en gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen of u op zijn minst meermaals geprobeerd zou hebben dergelijke informatie in te winnen.

Voorts verklaart u dat u op 27 januari 2011 een tweede keer werd gearresteerd. U vermoedt dat dit was naar aanleiding van de moord op A. (...), de neef van uw neef. Opnieuw bent u echter erg karig met informatie hieromtrent. U weet dat zijn huis werd omsingeld en gebombardeerd door de OMON, maar meer weet u niet. U weet niet waarom A. (...) werd vermoord en u hebt daar ook nooit meer informatie over gezocht (CGVS 24/02/12 p.17). Naar aanleiding van de dood van A. (...), werden ook T. (...), de broer van A. (...), en uw neven I. (...) en B. S. (...) opgepakt. U vermoedt dat u met de dood van A. (...) in verband werd gebracht omdat uw telefoonnummer in de gsm van A. (...) stond, maar dat weet u niet zeker (CGVS 24/02/12 p.18). U werd opnieuw na twee dagen vrijgekocht door uw oom, maar over de vrijlating van I. (...), B. (...) en T. (...) kan u niets met zekerheid zeggen (CGVS 24/02/12 p.19). Dat u zich met betrekking tot de aanleiding van uw arrestatie slechts baseert op vermoedens, dat u over de personen die rechtstreeks bij uw tweede arrestatie betrokken zijn zulke beperkte kennis hebt, hoewel zij familie van u zijn, en dat u bovendien opnieuw geen enkele poging hebt ondernomen om meer hierover te weten te komen (CGVS 24/02/12 p. 18 en 25), valt niet te rijmen met uw verklaarde vrees voor vervolging. Hierdoor wordt dus verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Daarnaast vertelt u over een derde gebeurtenis. Op 16 juni 2011 werd R. (...), een politieagent, 's nachts vermoord. De dag daarna kwam 's morgens vroeg een wijkagent langs om u te vragen waar u de avond voordien was geweest, u werd namelijk verdacht van de moord op R. (...). Enkele uren nadat de wijkagent was weggegaan, kreeg u een sms'je waarin werd gezegd dat u zou worden opgepakt en dat u moest zorgen dat u weg was. U raapte uw spullen bijeen en vertrok. Later kwam u via uw moeder te weten dat dit sms'je door uw buurman S. (...) werd gestuurd. Hij werkt voor de autoriteiten en was waarschijnlijk op de hoogte van het bevel om u te arresteren (CGVS 27/01/12 p.21). Opnieuw

moet echter worden vastgesteld dat uw kennis over de omstandigheden van deze arrestatiepoging beperkt is. Over de moord op R. (...) weet u opnieuw enkel algemene dingen, namelijk dat hij in de avond werd beschoten in de buurt van de politie aan de rand van het dorp (CGVS 24/02/12 p.20). U heeft geen idee door wie hij werd beschoten noch waarom hij vermoord werd. U kon ook niet zeggen of er nog andere mensen verdacht werden van de moord op deze agent (CGVS 27/01/12 p.22 - CGVS 24/02/12 p.20). Over S. (...) en over zijn sms'je weet u ook zeer weinig. U verklaart dat u niet echt contact had met S. (...) en dat hij ergens bij de politie werkt, bij de OMON of de SOG (CGVS 27/01/12 p.22 - CGVS 24/02/12 p.21). Hij stuurde u een sms'je, maar u weet niet hoe hij aan uw nummer kwam (CGVS 24/02/12 p.21). U hebt dat ook niet gevraagd. Op de vraag waarom S. (...) u waarschuwde dat de autoriteiten u kwamen arresteren, kunt u geen duidelijk antwoord geven. U verklaart dat hij dat deed omdat hij uw buurman was (CGVS 24/02/12 p.21). Dat u tot driemaal toe weinig kennis hebt over de omstandigheden die uiteindelijk de doorslag gaven om uw land te verlaten, is opvallend en wordt door het Commissariaat-generaal niet aanvaard. Dat u op geen enkel moment een poging hebt ondernomen om meer informatie te verkrijgen omtrent uw problemen, valt niet overeen te stemmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Ook vanuit België hebt u geen enkele moeite gedaan om meer te weten te komen over de omstandigheden en de aanleiding van uw vlucht naar België, dit terwijl u verklaart dat u regelmatig contact hebt met uw moeder vanuit België (CGVS 27/01/12 p.6 - CGVS 24/02/12 p.8). Hierdoor had u dus de mogelijkheid om essentiële details betreffende uw problemen en uw arrestaties te weten te komen, hetgeen u nagelaten hebt. U verklaart dat u tracht met uw moeder niet over uw problemen te spreken. U probeert zulke vragen te vermijden omdat uw moeder bang is om u zoiets te vertellen (CGVS 24/02/12 p.10). U verklaart daarentegen wel dat u van uw moeder vernomen hebt dat ze sinds uw vertrek uit Bayram-Aul wordt gevolgd door auto's (CGVS 27/01/12 p.7 - CGVS 24/02/12 p.9). Uw uitleg overtuigt bijgevolg niet. Bovendien heeft u ook via internet nog contact met mensen in uw thuisland, meer bepaald met vroegere klasgenoten (CGVS 27/01/12 p.6). Ook via hen had u op zijn minst kunnen proberen informatie te bekomen. Uw ongeïnteresseerde en nalatige houding tasten uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen verder aan.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Zo heeft u zich na uw eerste arrestatie nog tot twee maal toe tot uw autoriteiten gewend, een eerste maal voor het afhalen van uw binnenlands paspoort, een tweede maal voor het afhalen van uw internationaal paspoort (CGVS 27/01/12 p.8-9). U verklaart nochtans dat u na uw eerste arrestatie constant thuis bleef (CGVS 27/01/12 p.17). U werpt wel op dat u uw internationaal paspoort niet zelf had aangevraagd, maar u geld heeft betaald en uw oom dit in uw plaats deed (CGVS 27/01/12 p.9 en 18). Dit neemt echter niet weg dat u dit paspoort wel zelf ging afhalen en dit document werd opgesteld met uw eigen gegevens (CGVS 27/01/12 p.9 en 18 - CGVS 24/02/12 p.15). Met betrekking tot uw binnenlands Russisch paspoort stelt u dat u dit paspoort al voor het begin van uw problemen, dit is voor uw arrestatie op 16 juni 2010, ging afhalen (CGVS 27/01/12 p.9 -10). In uw binnenlands paspoort zelf staat nochtans te lezen dat het werd uitgereikt op 22 juni 2010, met andere woorden enkele dagen na uw vrijlating (CGVS 27/01/12 p.21). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt, repliceert u dat u uw binnenlands paspoort onmiddellijk na uw verjaardag gekregen hebt en u zelfs niet gekeken heeft welke datum erin staat. U kunt echter niet verklaren waarom de autoriteiten een andere datum in uw paspoort zouden zetten dan de werkelijke uitreikingsdatum, vooral omdat u op dat moment nog geen problemen had met uw autoriteiten (CGVS 27/01/12 p.10). Wanneer u even later nog eens op de tegenstrijdigheid gewezen wordt, antwoordt u dat u bij uw verklaringen blijft dat u uw binnenlands paspoort reeds voor 16 juni 2010, het begin van uw problemen, gekregen hebt (CGVS 27/01/12 p.11). Wanneer u tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal opnieuw dezelfde vragen gesteld worden, blijft u bij uw eerdere verklaringen dat u uw binnenlands paspoort kreeg na uw verjaardag, maar voor het begin van uw problemen. De enige uitleg die u uiteindelijk kunt geven, is dat de mensen op de paspoortdienst niet gecontroleerd worden en ze veel fouten maken (CGVS 24/02/12 p. 16). Dit is echter een ongefundeerde bewering, die niet kan overtuigen. Aangezien u vasthoudt aan uw eigen verklaringen en geen afdoende uitleg kan verschaffen voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, blijft deze overeind.

In ditzelfde verband dient tevens opgemerkt te worden dat u uw land van herkomst op officiële wijze verlaten hebt, met gebruik van uw eigen identiteits- en reisdocumenten (CGVS 27/01/12 p.10). U verliet Dagestan namelijk door middel van het openbaar vervoer. Vanuit Khasavyurt nam u de bus naar Moskou en vanuit Moskou reisde u met de auto naar Polen (CGVS 27/01/12 p.12 - Verklaring DVZ nr. 35). Indien u daadwerkelijk problemen kent met uw eigen autoriteiten is het weinig aannemelijk dat u het risico neemt om uw land op legale wijze te verlaten. Het feit dat u niet gearresteerd werd bij het oversteken van de Poolse grens toont bovendien aan dat u niet geseind stond. Ook hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, maar ook de door u aangehaalde vrees verder uitgehouden.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u met betrekking tot uw reisdocumenten eveneens relatief vage verklaringen aflegde. Zo haalt u aan dat er in Moskou een visum in uw paspoort werd geplaatst (CGVS 27/01/12 p.10). Een kennis van uw oom regelde dit (CGVS 27/01/12 p.8 en 10). Merkwaaardig genoeg heeft u echter geen idee welk soort visum dit was (CGVS 27/01/12 p.10 en 13) of door welk land het werd uitgereikt. U weet evenmin of het een officieel dan wel een vals visum was (CGVS 27/01/12 p.13), hoewel u het visum gezien zou hebben (CGVS 27/01/12 p.13). Deze verklaringen zijn evenwel weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en –bedoelingen. Gelet op de ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van het document dat gebruikt wordt om te tonen in geval van controle. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan verschaffen over het visum in uw paspoort dat gebruikt werd om de Europese Unie te betreden, te meer omdat u zelf aangeeft dat u aan de Poolse grens controle hebt gekregen, waarbij er een stempel in uw paspoort werd geplaatst (CGVS 27/01/12 p.13). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaart dat u het aan de smokkelaar hebt overhandigd (CGVS 27/01/12 p.10), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, diploma en een busticket) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, opleiding en reisroute, die door mij niet in twijfel wordt getrokken. Ze bewijzen echter niets over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig

geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“in samenhang met de beginselen van goed bestuurd, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel daardoor schending van artikel 48/3 en 48/4 Vw”*. Verzoekende partij meent dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Zij tracht de motieven van de bestreden beslissing te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreft de vage verklaringen van verzoekende partij in verband met haar werk op de kippenkwekerij, legt verzoekende partij uit dat zij weinig interesse had in dit saai en afstompelijk werk, waardoor zij ook geen enkele interesse had in de organisatie van deze kwekerij, dat zij er niet lang heeft gewerkt, dat zij er slechts tijdelijk werkte in afwachting van een betere job, dat zij er kon beginnen werken via haar familie en dat zij dus niet via N. persoonlijk heeft gesolliciteerd, dat zij N. – die zich bezighield met andere zaken – niet veel gezien heeft op het bedrijf en tenslotte dat zij druk bezig was, zij was verantwoordelijk voor een groot aantal kippen in 1 magazijn. Deze verklaringen in acht genomen, is het volgens verzoekende partij aannemelijk dat zij weinig afweet van de organisatie van de kippenkwekerij en dat zij de familienaam van N. niet kent.

Betreft de tegenstrijdigheid tussen haar opeenvolgende verklaringen, merkt verzoekende partij op dat de interviews op de Dienst Vreemdelingenzake heel kort zijn en heel vlug verlopen, waardoor een fout of een slordigheid snel gebeurd is. Zij wenst erop te wijzen dat haar raadsman dit na het interview heeft opgemerkt. Zij meent dat het onterecht is dat deze verklaringen alsnog als een doorslaggevend element worden gebruikt om haar relaas in twijfel te trekken.

Betreft de vage kennis over de dood van A. A. en N., preciseert verzoekende partij dat A. A. werd vermoord op 27 september 2009. Zij stelt dat zij de juiste datum tijdens haar gehoor niet kon geven, omdat zij op was van de stress. Zij legt uit dat zij twee keer bijna gedurende vier uur ondervraagd is geweest. Zij heeft tijdens deze emotionele uren enorme stress ervaren. Zij meent dat het aannemelijk is dat zij door de stress en door emotie bepaalde zaken niet correct kon weergeven. Eveneens wenst verzoekende partij erop te wijzen dat zij van de protection officer niet naar het toilet mocht, waarna haar raadsman is moeten tussenkomen. Het feit dat zij naar het toilet moest gaan getuigt van stress en emotionaliteit, aldus verzoekende partij.

Verder vraagt verzoekende partij zich af hoe zij nu kan weten waarom de twee bovenvermelde personen werden vermoord. N. was haar werkgever, niet haar vriend. Verzoekende partij merkt op dat A. het hoofd is van de administratie in de regio en dat dergelijke personen veel weten. N. was op zoek naar informatie over de dood van A. Het is derhalve wel degelijk aannemelijk dat A. en N. teveel wisten, legt verzoekende partij uit. Verzoekende partij stelt verder nog dat het verwerende partij niet toekomt om vragen te stellen waarop zij het antwoord niet kan weten. Verzoekende partij blijft erbij dat zij niet kan weten waarom N. en A. werden vermoord. Zij kan het strafdossier niet inzien en zij is geen rechercheur. Zij kan zich desbetreffend enkel beperken tot hetgeen zij van andere mensen gehoord heeft. Verzoekende partij betoogt eveneens dat het niet is omdat zij werd opgepakt en vragen naar haar hoofd kreeg geslingerd, dat zij weet wat er aan de hand is. Verzoekende partij stelt nog dat zij willekeurig werd opgepakt omdat zij werkzaam was op de boerderij van N., die vermoord werd.

Verder poogt verzoekende partij haar vage verklaringen goed te praten door erop te wijzen dat zij op bepaalde vragen liever geen antwoord geeft. Zij legt uit dat zij bepaalde informatie niet durfde te geven omdat zij, ondanks de garantie van de interviewer, nog niet lang genoeg in België verblijft om te beseffen dat alle informatie die zij weergeeft, vertrouwelijk is. Verzoekende partij meent haar argument kracht bij te stellen door te verwijzen naar een – passage uit een – artikel uit het *“MO magazine van 24 maart 2005”*, waaruit blijkt dat België een paradijs is voor spionnen. Verder merkt verzoekende partij nog op dat de interviewer op het Commissariaat-generaal geen rekening wenste te houden met het feit dat zij over bepaalde zaken niet wenst te praten, aangezien die bleef doorgaan op bepaalde zaken, ondanks het feit dat zij zeer emotioneel werd.

Vervolgens kaart verzoekende partij ook nog aan dat zij de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt, tracht te vergeten. Het is algemeen geweten dat personen die traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt, deze proberen te vergeten, wijst verzoekende partij erop. Het komt verwerende partij dan ook niet toe om uit haar gebrek aan kennis een gedesinteresseerde houding af te leiden.

Betreft de vaststelling dat verzoekende partij niet weet waarover I., M. en A. werden ondervraagd en dat zij niet zeker weet wanneer en waarom zij werden vrijgelaten, stelt verzoekende partij dat I. niet dezelfde vragen naar zijn hoofd kreeg geslingerd en dat I. evenmin op de hoogte is van de precieze reden waarom hij werd opgepakt. Indien zij met haar neef zou praten, kan haar neef weinig verklaren aangezien beiden willekeurig werden opgepakt, redeneert verzoekende partij.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij tal van excuses verschaft teneinde aannemelijk te maken dat zij weinig afweet van de organisatie van de kippenkwekerij waar zij gedurende een korte tijd heeft gewerkt, dat zij de naam van de persoon waarvoor zij werkte, N., niet weet en dat zij net zo min kon vertellen hoe vaak zij hem op de kwekerij heeft gezien, merkt de Raad op dat, daargelaten het – al dan niet verschoonbare – gebrek aan kennis dat verzoekende partij desbetreffend aan de dag legt, de tegenstrijdigheid die verwerende partij heeft vastgesteld tussen de verklaringen die verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en hetgeen zij heeft verteld tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, verhindert enig geloof te hechten aan haar verklaringen dat zij wel degelijk op deze kippenboerderij heeft gewerkt. Zoals verwerende partij eveneens heeft geoordeeld, leidt deze vaststelling ertoe dat eveneens ernstig kan worden getwijfeld aan haar verklaringen met betrekking tot de aanleiding van haar eerste arrestatie op 16 juni 2010, en dat, nu verzoekende partij verklaarde dat zij door deze eerste arrestatie in het vizier bleef van de autoriteiten, waardoor zij een gemakkelijk

slachtoffer was voor latere arrestaties, er eveneens weinig geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over haar opeenvolgende arrestaties op 27 januari 2011 en 17 juni 2011. Verzoekende partij tracht deze tegenstrijdigheid goed te praten door op te werpen dat de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken heel kort zijn en heel vlug verlopen, waardoor een fout of een slordigheid snel gebeurd is. Zij wenst erop te wijzen dat haar raadsman dit na het interview heeft opgemerkt. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens hetwelk de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal wordt ingevuld, niet tot doel heeft dat de kandidaat-vluchteling een uitvoerig of gedetailleerd overzicht geeft van alle elementen of feiten, wordt van de betrokkene logischerwijze wel verwacht dat de elementen die de betrokkene tijdens dit korte interview vermeldt, correct zijn. *In casu* is de Raad van oordeel dat er van een slordigheid of een fout geen sprake kan zijn. In de vragenlijst staat immers tot drie keer toe dat verzoekende partij een eigen pluimveebedrijf zou hebben. Zo staat in het tweede onderdeel "*Identiteitsgegevens*", vraag 10, b te lezen: "*Eigen bedrijf.Zelfstandige*". Verderop, in het derde onderdeel: "*De vrees of het risico bij terugkeer*", vraag 5, stelt verzoekende partij het volgende: "*Mijn problemen zijn begonnen in juni 2010. Samen met mijn kozijn was ik buiten in de buurt van mijn bedrijf, 'kwekerij'.*" In vraag 8, tenslotte, wordt nogmaals vermeld: "*Daarom denk ik dat ze mij ook opgepakt hebben omdat ze misschien dachten dat er wapens ofzo in bedrijven, en mijn kwekerij, lagen.*" (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS). De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot drie keer toe heeft aangegeven zelf een bedrijf te hebben gehad in haar land van herkomst. Daarbij dient te worden opgemerkt dat deze vragenlijst haar bij afloop in het Russisch werd voorgelezen, waarna verzoekende partij de inhoud ervan ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, p. 4). De Raad is dan ook van oordeel dat er *in casu* geen sprake kan zijn van een vergissing. De tegenstrijdigheid, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op ernstige wijze hypothekeert, blijft dan ook overeind.

Daar waar verzoekende partij alsnog een datum geeft waarop A. A. zou zijn vermoord en zij stelt dat haar onwetendheid met betrekking tot deze datum te wijten is aan de stress die zij tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal heeft ervaren, waardoor zij bepaalde zaken niet correct kon weergeven, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar twee interviews op het Commissariaat-generaal werd gevraagd wanneer A. A. werd vermoord. Verzoekende partij stelde telkens dat zij het niet wist (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS van 27 januari 2012, 16 en stuk 4, gehoorverslag CGVS van 24 februari 2012, p. 6-7). Er dient eveneens te worden opgemerkt dat van verzoekende partij geen exacte datum werd vereist ("*Een dag, een week, een jaar?*", administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 24 februari 2012, p. 7). Dit staat in contrast met de andere data die verzoekende partij dan wel weet op te geven – onder meer de dag waarop zij werd gearresteerd en de dag waarop N. werd vermoord. De vermelding dat verzoekende partij teveel stress had tijdens haar interviews, waarbij zij nog opmerkt dat zij van de interviewer niet naar het toilet mocht gaan, betreft volgens de Raad geen overtuigend argument om haar onwetendheid/gebrek aan interesse, goed te praten. Daarbij merkt de Raad op dat de talloze andere vaagheden en onwetendheden met betrekking tot haar arrestaties, de aanleidingen hiertoe en de verdere gevolgen ervan voor mensen in haar entourage, eveneens in acht dienen te worden genomen.

De Raad constateert dat verzoekende partij, met betrekking tot haar onwetendheid waarom A. A. en N. werden vermoord, aanvoert dat men van haar niet kan verwachten dat zij vragen beantwoordt waarop zij het antwoord niet kan weten. Verzoekende partij meent dat zij zich terecht beperkt tot, haar inziens, plausibele, vermoedens. Er dient echter op gewezen te worden dat verzoekende partij met betrekking tot al de voorgehouden gebeurtenissen erg vaag blijft. Zo stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij – zoals reeds aangehaald – zeer vaag blijft over haar werk op de kippenkwekerij, hetgeen, nu verzoekende partij aanhaalt dat haar werk voor N. aan de oorsprong lag van haar eerste arrestatie, de geloofwaardigheid van deze verklaringen ernstig hypothekeert, en bijgevolg ook haar verklaringen over de andere arrestaties, dat verzoekende partij bijzonder vaag blijft over de omstandigheden waarin A. A. en N. om het leven gebracht zijn, dat zij evenmin veel informatie kan geven over hetgeen gebeurd is met de andere personen die toen eveneens werden opgepakt, dat verzoekende partij, met betrekking tot haar tweede arrestatie naar aanleiding van de moord op A., de neef van haar neef, wederom erg karig is met informatie hieromtrent – met name waarom A. vermoord werd, waarom zij met deze dood in

verband werd gebracht en wat er precies met de andere personen die eveneens werden opgepakt, die bovendien familie van haar zijn, is gebeurd – en dat verzoekende partij ook met betrekking tot haar derde arrestatie, naar aanleiding van de moord op R., verklaringen aflegt die ook weer getuigen van een zeer beperkte kennis. Dat verzoekende partij tot driemaal toe erg weinig kennis aan de dag kon leggen over de omstandigheden die uiteindelijk de doorslag gaven om haar land van herkomst te verlaten, wordt door verwerende partij niet aanvaard. De Raad is van oordeel dat, hoewel het aannemelijk kan worden geacht dat verzoekende partij inderdaad geen informatie zou kunnen verschaffen omtrent bepaalde zaken, dergelijke oppervlakkigheid in haar relaas niet excusabel is. Hierbij dient te worden aangestipt dat het gebrek aan kennis echter minstens gedeeltelijk te wijten is aan een gebrek aan initiatief in hoofde van verzoekende partij om meer informatie te weten te komen. In de bestreden beslissing wordt immers telkens aangestipt dat verzoekende partij steeds weer aangeeft dat zij geen verdere informatie heeft gezocht. De Raad wenst ter illustratie te wijzen op een passage uit het gehoorverslag: *“Ik vind het raar dat u niet meer info zoekt over moord op N. en A., u bent heel algemeen. U wordt daar twee keer in verband mee gebracht en u weet daar precies zo weinig over. Ik wilde dat allemaal vergeten, ik wilde dat niet bestuderen. Ik wil dat niemand toewensen, zelfs mijn vijanden, ik werd zo erg geslagen, nadien had ik geen wens om iets meer te weten te komen.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 24 februari 2012, p. 18). Dergelijke verklaringen getuigen van een lakse en ongeïnteresseerde houding die naar het oordeel van de Raad niet in overeenstemming te brengen valt met een vrees voor vervolging. Immers, verzoekende partij haalt aan dat zij telkens opnieuw werd geïnterviewd door de autoriteiten naar aanleiding van een moord. Het is dan ook totaal niet aannemelijk dat verzoekende partij hier niets over wenste uit te zoeken, hetgeen haar betere inschattingmogelijkheden had kunnen verschaffen omtrent de gevaren die haar eventueel nog te wachten stonden in haar land. Haar argument dat haar gebrek aan initiatief om meer te weten te komen niet als desinteresse kan worden aanzien, omdat zij, nu zij zodanig was getraumatiseerd, haar problemen wenste te vergeten, kan, gelet op bovenstaande uitleg, niet als verschoningsgrond worden aanvaard.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij niet weet waarover I., M. en A. werden ondervraagd en dat zij niet zeker weet wanneer en waarom zij werden vrijgelaten, geen hout snijdt. Verzoekende partij wordt immers niet verweten niet te weten waarom haar neef I. is opgepakt. Wel stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet kon zeggen waarover hij werd ondervraagd tijdens zijn aanhouding en wanneer en waarom hij werd vrijgelaten. Dit betreft informatie die verzoekende partij zonder al te veel moeite had kunnen bekomen. Echter, verwerende partij merkt in dit verband op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor meermaals heeft verklaard dat zij dit niet heeft gevraagd, dat zij hier niet over wilde praten, dat zij alles wilde vergeten en dat zij haar eigen problemen had. Wederom stelt de Raad vast dat dergelijke ongeïnteresseerde houding onaanvaardbaar is.

Waar verzoekende partij ook nog stelt dat haar vage verklaringen te wijten zijn aan het feit dat zij over bepaalde zaken liever niet wenst te vertellen omdat zij kampt met een gebrek aan vertrouwen ten opzichte van de Belgische asielinstanties, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag van verzoekende partij tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Bovendien geeft verzoekende partij niet aan over welke elementen zij dan niet wenste te spreken. Zij verschaft desbetreffend geen enkele toelichting in haar verzoekschrift. De Raad merkt tenslotte nog op dat uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekende partij vaak simpelweg niet kon antwoorden op de vragen gesteld door de interviewer, omdat zij het antwoord niet wist of omdat zij zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren. Verzoekende partij heeft op geen enkel moment haar bezorgdheid, omdat het om gevoelige informatie zou gaan, geuit. Overigens geeft zij tijdens haar interviews wel degelijk veel delicate informatie vrij – gebeurtenissen, namen en dergelijke. Het *post-factum* opwerpen van dergelijk argument, valt dan ook niet ernstig te nemen.

2.2.4.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij ook vanuit België geen enkele moeite heeft gedaan om meer te weten te komen over de omstandigheden en de aanleiding van haar vlucht naar België, beaamt verzoekende partij dat zij inderdaad nog contact heeft via e-mail met haar thuisland. Zij stipt aan dat zij echter niets schrijft over Wahabieten, wapens of andere zaken.

Aangezien e-mails gemakkelijk kunnen worden onderschept, wenst zij niet het risico te nemen om via e-mail informatie te vragen over de verschillende gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt. Dat zij haar vrienden niet in gevaar wenst te brengen, kan volgens verzoekende partij niet als desinteresse worden aanzien.

2.2.4.2. De Raad verwijst naar de motivering van verwerende partij dat, hoewel verzoekende partij beweert vanuit België geen informatie te kunnen krijgen over haar problemen, omdat haar moeder bang is om over zulke zaken te praten, zij dan wel via haar moeder te weten kwam dat haar moeder wordt gevolgd door auto's. Daargelaten haar bewering dat zij niet over haar problemen wenst te praten via e-mail, blijkt uit haar verklaringen dat zij met haar moeder wel degelijk gevoelige informatie kon uitwisselen aan de telefoon. De Raad stelt vast dat dergelijk verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij met betrekking tot alle incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in haar land van herkomst en de personen die hierbij eveneens betrokken waren, een gedesinteresseerde houding aanneemt die niet in overeenstemming valt te brengen met haar voorgehouden vrees.

2.2.5. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de hierboven aangehaalde argumenten in verband met haar eerste arrestatie, eveneens als verweer worden aangehaald betreffende de vaststellingen omtrent haar tweede en derde arrestatie. De Raad beperkt zich dan ook tot een verwijzing naar bovenstaande uiteenzetting.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen verweer aanvoert met betrekking tot de vaststelling dat haar gedrag niet te rijmen valt met de door haar verklaarde vrees voor vervolging – verzoekende partij heeft zich na haar eerste arrestatie, zo blijkt uit haar verklaringen en uit de inhoud van de voorgelegde documenten, nog tot twee maal toe tot de autoriteiten gewend – noch met betrekking tot de vaststelling dat zij haar land op officiële wijze heeft verlaten, met gebruik van haar eigen identiteits- en reisdocumenten, hetgeen weinig aannemelijk is indien zij daadwerkelijk problemen zou kennen met haar autoriteiten. Net zo min gaat verzoekende partij in haar verzoekschrift in op de vaststelling dat zij met betrekking tot haar reisdocumenten relatief vage verklaringen heeft afgelegd, waardoor volgens verwerende partij het vermoeden ontstaat dat zij haar internationaal Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Aangezien verzoekende partij met betrekking tot deze motieven geen verweer aanvoert, beschouwt de Raad deze als onbetwist en vaststaand, waarbij hij benadrukt dat dergelijke constatering uiterst nefast zijn voor de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

2.2.7.1. Verzoekende partij tracht haar geloofwaardigheid alsnog te herstellen door te verwijzen naar de algemene situatie in Dagestan volgens de recente landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekende partij wijst erop dat de ordediensten zich geregeld misdragen in hun strijd tegen de rebellenbeweging, dat er hierbij een sterke willekeur heerst en dat zij niet terugdeinzen voor marteling en intimidatie en het vervalsen of verzinnen van bewijsmateriaal, dat men bijna altijd jongere personen viseert en dat, eenmaal personen door de politie beschuldigd zijn van een misdaad, zij vaak blijvend in de aandacht van de politie blijven staan. Verzoekende partij licht toe dat haar relaas volledig in de lijn ligt met deze informatie. Haar relaas vormt dan ook minstens een begin van bewijs.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat haar vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond. Uit de voorgaande uiteenzetting blijkt echter dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht. Het alsnog verwijzen naar de algemene situatie in haar land van herkomst kan dan ook geen soelaas bieden.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanbod, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij motiveert dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekende partij betoogt dat de conclusie van verwerende partij, met name dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld, totaal in strijd is met de eigen landeninformatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd. Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift verschillende passages aan uit de *“Subject Related Briefing” “Russische Federatie, Dagestan” “Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011”* om in de verf te zetten dat er een duidelijke aanwezigheid van geweld is in de Dagestaanse maatschappij, dat de rebellenactiviteit hoog blijft en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit in stijgende lijn. Verder merkt verzoekende partij op dat uit de landeninformatie waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de aanslagen plaatsvinden in een band die loopt vanuit Khasavyurt over Makhachkala en dat zijzelf op 20 kilometer van de laatstgenoemde stad woonde. Zij was derhalve woonachtig in het *“episch centrum van het geweld”*, hetgeen verwerende partij niet in acht heeft genomen. Voorts betoogt verzoekende partij dat de motivering van verwerende partij dat de rebellen slechts gerichte aanslagen plegen, niet correct is. Opnieuw verwijst zij naar een passage uit de landeninformatie om te onderstrepen dat de rebellen minder voorzichtig zijn voor mogelijke slachtoffers bij de burgerbevolking en dat bij de rebellenbeweging het idee groeit dat de bevolking indirect de ordediensten steunt en dus niet gespaard moet worden. Verzoekende partij acht het bevreemdend dat verwerende partij stelt dat het geweld in Dagestan aan het verminderen is, terwijl uit haar eigen informatie het tegendeel blijkt. Zij stelt vast dat verwerende partij de landeninformatie niet naar behoren gelezen en bestudeerd heeft. Verzoekende partij sluit haar betoog af met de bemerking dat, indien er in de buurt iedere dag twee aanslagen plaatsvinden door rebellen, en deze dagelijkse aanslagen opnieuw met geweld worden beantwoord vanwege de ordediensten, er toch wel zwaarwegende grond is dat zij ernstige schade zal ondervinden.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing erkent dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit in stijgende lijn. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, stelt verwerende partij niet dat het geweld dat in Dagestan plaatsvindt, een dalende tendens vertoont. Verwerende partij vermeldt enkel dat, wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog. Verwerende partij motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt

door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is hierbij evenmin uitgesloten dat hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden gemaakt. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij verkeerdelijk motiveert dat de rebellen slechts gerichte aanslagen plegen, aangezien uit de landeninformatie blijkt dat de rebellen minder voorzichtig zijn geworden om geen burgerslachtoffers te maken. De Raad merkt nogmaals op dat verwerende partij niet ontkent dat er een relatieve stijging plaatsvindt van het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het geweld dat plaatsvindt tussen de rebellen en de autoriteiten in Dagestan. Zij vermeldt hier echter bij dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt hierna tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De stelling dat de rebellen zich beperken tot het plegen van gerichte aanslagen, vindt uitgebreid steun in het administratief dossier. Ter illustratie citeert de Raad een passage uit de voormelde landeninformatie: *“Wat betreft de concrete aanslagen door de rebellenbeweging, kan men vaststellen dat deze nog steeds in dezelfde actielijn liggen: aanvallen tegen militaire en ordedienst konvooien, vermoorden van leden van de ordediensten, militairen, medewerkers van de procureur, de officiële islam en soms zelfs journalisten.”* (administratief dossier, stuk 19, p. 11). Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verwerende partij niet kan worden verweten de landeninformatie niet correct te hebben geïnterpreteerd of onvoldoende te hebben bestudeerd. De opmerkingen van verzoekende partij vermogen geen afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen. Verzoekende partij brengt evenmin informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken van hetgeen verwerende partij stelt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 januari 2012 en 24 februari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT